

POSLEDNÍ VEČEŘE

V té noci

(bez níž bychom nemohli žít,
neboť v ní byla pevně stanovena míra lidského svědomí)
byli apoštolové jako pastýři z ohnivých pastvin.

(——)

Mladý muž poklekl a počal jim mýti nohy.

Jako by myl práh znaveného nebe.

Očištění vodou tohoto večera, posadili se, zahanbeni,
k hodině Paschy,

na niž čekali od počátku svého pozemského bytí.

Dozněl již šelest rákosové zástěny protkané mušlemi.

Již jsou sami & hledí se stále naléhavější prosbou

na mladého muže,

který namočil do mísy sousto velikonočního chleba

a vztáhl ruku, a každému z nich dal

po soustu tohoto nesrozumitelného Chleba.

Mistr řekl: Tento chléb je mé tělo.

Jezte jej. V tomto chlebě je obsažena látka všech světů,
její počátek a její konec.

V tomto chlebě jsou všechny prázdné a osamělé prostory, všechny zalidněné a blažené
prostory. Jsou tam obsaženy i všechny zmučené a ke mně se vracející prostory.

Takové je mé tělo.

Potom jim podal kalich a řekl: Toto víno je má krev.

Pijte je. V této krvi je obsažen čas,

všechny sluneční soustavy, které byly, budou a jsou,
ty, které zanikly, a ty, které ještě přijdou.

Taková je má krev.

Požívejte můj prostor jako chléb

a můj čas jako víno. Jsem ve vás.

Tak mluvil On – a oni

vstoupivše do eschatologické země

počali trávit plody z krvavých stromů

a prostupovalo je teplo vinic,

které vyrostly na přeněžných svazích Božství.

Roman Brandstätter, Pieśń o moim Christusie